

Od lásky k životu

Arthur Zajonc

Třetí stádium meditace nás nese k poslednímu kvintesenciálnímu ko- relátu, kterému říkám život. Život je třetí světlo, je to světlo, jež spojuji s významem a smyslem. Jestliže je v přirozenosti světla utvářet vztahy a podstatou lásky je vnášet do nich moudrost, tak v posledním stádiu tyto vztahy vcházejí do života. Nicméně křemen, dokonalý a celistvý sám o sobě, se odlišuje od kvetoucího kosatce. Krystal křemene je obrazem světla a moudrosti, zatímco kosatec žije přímo před našima očima: pučí, roste, kvete, vadne a posléze uhnívá.

Meditace tří světél

Kulminačním bodem meditace tří světél je proniknutí do života a smrti v přírodě; jde o to, abychom poznali, jak skutečnost vzniká a zaniká. Prostřednictvím této fáze se učíme rodit se s rašící kukuřicí a umírat se zralým luskem. Koloběh života již není pouze fyzickou posloupností, ale rozvíjejícím se niterným dramatem rozkvétání a uva- dání po vzoru nikdy nekončící skutečnosti života a smrti ve všech oblastech: v říši rostlin, zvířat i lidí. Začněte medítovat o životním cyklu, který vidíte rozvíjet se kolem sebe: od narození a rozkvětu až po smrt a další zrození. Zapojte kognitivní dýchání a jeho prostřednictvím vnímejte tento nekonečný proces vznikání a zanikání a zakončete ho otevřeným tichem, vyváženou sdílností.

Tři světla mohou být rovněž promyšlena v kategoriích zvuku. Světlo se podobá čistému monotónnímu zvuku, který zajišťuje spojení mezi zdrojem zvuku a uchem. Skrze jednodušší zvuk si uvědomuji přítomnost dalších zvuků. Avšak tón může být zformován nebo modulován do podoby volání. Jeho prostřednictvím mohu rozpoznat, zda se jedná o člověka nebo zvíře, o zvonek nebo ptáka. To odpovídá druhému světlu utvářející moudrosti, neboli tomu, čemu já říkám láska.

Třetí stadium se vynoří, když se zvuk promění v řeč a dojde k magii, kdy už neslyšíme pouhé zvuky či výkřiky, ale významy. Jazyk informuje a transformuje zvuk takovým způsobem, že může přenášet myšlenky a záměry. Podobně nese význam a smysl i třetí stadium, které nazývám životem. Růst beze smyslu je rozmařilostí a rozkladem. Strom musí nést ovoce, semena musejí klíčit. Bezuzdný život je nebezpečný, vede k vysychání a smrti. Slovo dává zvuku ucelenost a směr. Třetí princip života může být pochopen i tak, že v sobě samém nese pozoruhodnou sílu slova.

Když meditujeme nad smysluplností života, riskujeme nebezpečí osobního znicotnění, jelikož síla praxe je veliká. Avšak, jak popisuje Goethe v básni „Svaté čekání“, můžeme tomu čelit. Lidé se vskutku podobají mūrám, které krouží kolem plamene svíce; tak jako ony musí najít způsob, jak v bezpečí ustát zkoušku plamene, vletět do něj, zemřít, aby se zrodili. Goethe píše:

Zář tiché svíce tě naplňuje podivným pocitem. Už nejsi vězněm v stinných temnotách, nyní tě nová touha strhává vzhůru, k vyšší jednotě. Nic už tě nemůže oddělit, konečně můžeš letět užaslý a nakonec, chtivý světla, jako noční motýl zahynout v plameni. Dokud nevezmeš za své příkázání „Zemři, by ses zrodil“, zůstaneš na této temné zemi pouze cizincem sklíčeným.“

Pokud kráčíme postupnou cestou k plameni umírání a zrodu a cítíme úctu k přírodě, věnujeme se nezištně službě, pak smrt lusku, jak lze nazvat naše nižší já, není nic strašného. Jsme si totiž jisti tím, že objevíme skutečné já.